

در حاشیه نمایشگاه های نقاشی شایان افشار

عشق پردازی رنگ ها

شایان افشار^۱

از درون تاریکی این قابهای سفید است که قلم مویم خیره و حیران نگاه می کند، نگاه می کنم. در این گفتگو و کشمکش همیشه دیرگذر سه گانه، تنها این قاب های بی تفاوت سفیدند که هویتی به خود می گیرند. قلم مویم با خاموشی آتش گونه ای بار سنگینی را بردوش می کشد، بر دوش می کشم. قاب در قاب، از سنگینی فشار تردید سهم های بریده بریده است که باید به خود بیاییم. از جای فروشدن خورشید، قلم مویم برمی خیزد و به سوی برآمدن دیگر بار آفتاب کشیده می شود تا من خود را فریاد کنم. در سفیدی این قاب ها و خیره سرگی قلم مویم چیزی همیشه پشت سرهم تکرار می شود، در زمانی که نه آغازی دارد و نه پایانی. قلم مویم از التهاب درون خود می لرزد و با دل آشوبی خود را فریاد می کند و به درون قاب سفید پراشیده می شود.

¹ شایان افشار زبان شناس، شرق شناس و استاد ادبیات فارسی در دانشگاه های آمریکا به ویژه با اثر ماندگار او به نام *بین نامه ی مصدرهای زبان فارسی* - «بین نامه ی مصدرهای زبان فارسی. ذری» کاری تک جلدی و دوزبانه به فارسی - انگلیسی شناخته شده است. همچنین، چند سال است که شاهد نمایشگاه های نقاشی این استاد زبان شناسی هستیم.

در این گفتگو و کشمکش، ملتهب به حرکت در می‌آیم، از گذرگاه‌های بی‌گذر خمیدگی خطوط حیرت و وحشت و تردید می‌گذرم و همیشگی چیزی از درونم جدا می‌شود و از من من می‌رهد.

خمش ناپذیر، قاب از بالا به پایین باریک و باریک‌تر می‌شود. انگار دیگرشدن را باور نمی‌کند. آنگاه در انتهای خود، بودنش یک بار دیگر ستر می‌شود. همه چیز دگرگون می‌شود و در این چرخش درون قاب، سیاهی رنگریزه قاب به گلگونی واژگونه می‌شود و چیزی که در سفیدی قاب پنهان است، آشکار می‌شود.

با آرام گرفتن قلم مویم، به جایی می‌رسم که پرسش، پاسخ است و پاسخ، پرسش است. در نهاد شکل‌گیری این مناظره‌ی درونی و در این هم تافتگی پرسش‌ها و پاسخ‌ها، خودم را خلق می‌کنم. و این از خود سرشتن، سرگذشت خودم را دارد که در لگام خودش نیست. به مانند زایشی ناهمگون، هر کدام یک شکلی را می‌آفریند و هر برافزایی، طالب بی‌قید و شرط رهایی کامل از هر بند است و هر چه که افسار پرواز اندیشه باشد.

در ادامه‌ی خودم، پاره‌ای از خودم را آزاد می‌کنم و نگه می‌دارم تا فریاد کند: "من هستم. در هستیدن من هستم." زمانی است به یاد ماندنی، زمانی تعیین‌کننده، لحظه‌ای تا خود را فریاد کنی... تا بررسی... تا به عصاره‌ی خود بررسی... تا از من برهی... تا در عریانی بی‌نیاز شوی... تا تبار زمانه نباشی... تا به راه خویش قصه بگویی... تا به تکرار نشینی... تا در فراموشی بسان قطره‌ای بر بومی چکیده نشوی... یادی باشی بدون تکرار... تا بدانی که بودی... کجا بودی... بودی... شایان افشار، اکتبر ۲۰۱۸

روی جلد بن‌نامه‌ی مصدرهای زبان فارسی، اثر شایان افشار

